

Máu Sanh Tật

Trang Y Hạ

Nhớ Cha!

Thuở sanh tiền, cha tôi mỗi khi nói chuyện, kể chuyện với con cháu hay bạn hữu, ông thường viện dẫn những câu nói có nhiều ý nghĩa của người xưa... (hoặc có thể là của ông) để làm sáng tỏ một vấn đề ông muốn nói... Từ đó mà tôi học hỏi được nhiều cái hay, cái đẹp... Tuy nhiên, với trình độ hiểu biết hạn hẹp, tôi không thấu nhận được bao nhiêu, bởi vì các câu nói do cha tôi viện dẫn ra đều có ý nghĩa sâu xa.

Tôi nhớ có lần cha tôi bị bệnh (khoảng năm 1969)... Tôi xin phép đơn vị vài ngày để tới bệnh viện thăm ông. Tôi thấy cánh tay trái của cha tôi chỉ chít những dấu chấm đen tròn... tròn..., to bằng cỡ đầu nhọn của chiếc đũa ăn. Tôi không biết đó là những dấu chấm để làm gì. Tôi chưa kịp hỏi thì cha tôi đã đoán được sự thắc mắc của tôi... Ông cho biết “*Thầy thuốc họ đã dùng kim châm để trị bệnh...*”. Tiếp theo, cha tôi còn khuyên tôi “*Con đừng buồn, vì phạm là con người, thì không bệnh này thì cũng có bệnh khác... MÁU SANH TẬT, ĐẤT SANH CỎ...! Con hãy tự suy nghĩ để hiểu câu nói... - đó là nguyên lý của vạn vật ở dưới trần gian này!*”. Khoảng hai tháng sau cha tôi lành bệnh. Tôi lại trở về thăm, tôi thấy ông khỏe mạnh như xưa. Ông lại bắt đầu công việc chăm sóc vườn rau và cái ao cá trê như mọi ngày... Tôi luôn nhớ câu nói - máu sanh tật, đất sanh cỏ. Đôi khi cũng muốn nhờ ông giải thích cho rõ ý nghĩa, nhưng những lần về thăm nhà, thời gian nghỉ phép quá ngắn không có dịp để hỏi... Chiến tranh ập tới và rồi cha tôi chết, chết bởi chiến tranh!

Tôi tìm trong “ca dao, tục ngữ, thành ngữ”, xem ra có câu nói đó của cha tôi hay không, nhưng không thấy, các sách báo cũng chẳng đề cập. Một hôm tình cờ tôi nghe người em họ nói “*Em bị bệnh đau thận phải đi tới bệnh viện để (chạy thận)...*”. Tôi tìm hiểu và được biết rằng: hai trái thận trong cơ thể con người có nhiệm vụ lọc máu - loại bỏ các chất thải, điều hòa [muối - nước]; giữ cơ thể được cân bằng và an toàn các chất ở trong máu, như: kali, natri, bicarbonate, vitamine... Đồng thời hai quả thận còn kiểm soát huyết áp lên xuống... Tôi không hiểu gì nhiều về y học, nhưng có thể tạm hiểu là máu cần phải được lọc sạch, như lọc nước uống, nếu không lọc thì máu sẽ bị dơ và tất nhiên sẽ sanh bệnh “tật” như cha tôi nói.

Về chuyện, đất sanh ra các loại cây cỏ thì quả là đúng. Chưa nghe ai nói đất tự nhiên sinh ra - lúa, bắp, đậu, mè... Đất bỏ hoang, cỏ lại càng mọc um tùm và là nơi ẩn náu của các loài loài côn trùng, rắn rít... Đất sanh ra cỏ, hầu hết là cỏ... Do đó người nông dân phải mất rất nhiều thì giờ để nhổ cỏ, diệt cỏ để cho cây lúa và các loại cây hoa màu, các loại rau cải xanh tốt - để rồi cho hạt, cho quả, cho lá... Diệt cỏ bằng tay không hết thì phải dùng tới “hóa chất” để diệt cỏ. Diệt cỏ để bảo vệ các loại cây lương thực cũng giống như lọc máu, làm sạch máu cho cơ thể khỏe mạnh, vậy thôi...!

Máu sanh bệnh tật, đất sanh cỏ. Hiểu một cách đơn sơ như vậy thì chỉ hiểu về mặt tự nhiên, về mặt thiên nhiên. Giả dụ, đề cập chuyện sanh tật thì trong con người cũng có lắm cái tật xấu và cũng có lắm cái tật tốt... Tật về bệnh có thể dùng thuốc để chữa, còn tật thuộc về “CĂN TÁNH VÔ HÌNH” thì khó chữa vô cùng. Bởi vì Thận không thể lọc được căn tánh vô hình trong máu... Ông bà xưa nói “cha mẹ sinh con, trời sinh tánh” hoặc “non sông dễ đổi bản tánh khó dời” đó hay sao? Trong cỏ cũng có loại - cỏ tốt, cỏ xấu chứ không phải cỏ nào cũng độc địa phải nhổ bỏ... Cỏ tốt để cho trâu, bò, dê... ăn. Cỏ còn chứa các vị thuốc mà các ông thầy thuốc dùng “bào chế” để chữa bệnh: thuốc Bắc, thuốc Nam, thuốc Đông Y, thuốc Tây Y.

Từ câu nói của cha tôi mà tôi nghiệm ra rằng: trong máu còn có tật “Di Truyền” bệnh tật từ: đời ông, đời cha lây sang đời con, đời cháu... Trong máu có (căn tánh), thiên phú (trời cho), có tốt, có xấu... Tật tốt - từ trong tâm, lương tâm. Tật ác cũng từ trong tâm. Tuy nhiên, con người, vốn “nhân chi sơ tánh bản thiện”, bản thiện đó sẽ được gia đình, cha mẹ, thầy cô, xã hội dạy dỗ rèn luyện để trở thành một con người có NHÂN CÁCH, nhằm đim bớt căn tính ác trởi dậy... Nhân Cách quyết định tương lai của con người, nhân cách định hình tương lai cho xã hội. Tại sao phải rèn luyện nhân cách và hiểu nhân cách như thế nào? (Ở đây tôi không dám bàn sâu về “nhân cách”, vì có muốn bàn cũng không đủ trình độ để mà bàn... Bởi nhân cách muốn phân tích thì lại thuộc về tâm lý học... Các nhà tâm lý học, sẽ diễn giải sâu rộng hơn.) Tôi chỉ khái quát một chút để hiểu về nhân cách.

Nhân cách là tập hợp tất cả các hình thức ưu tú, tinh hoa, cũng như nhận thức, phán đoán các chuyển động, con người, xã hội, thiên nhiên... Và biết nghĩ sâu xa hơn, biết dự đoán hơn một cách khôn ngoan về hành vi

của chính mình và thói quen quan sát hằng ngày một cách: ý nhị, tế nhị... Các nhà: giáo dục học, đạo đức học, tâm lý học cũng đều công nhận rằng: nhân cách sống là một đặc tính, thuộc tính khá ổn định trong tâm hồn con người, con người mà không nhân cách sẽ làm bại hoại xã hội... Nhân cách cũng phải luôn trau dồi..., bởi nhân cách hình thành do tính tình, trạng thái - tâm lý nhân văn (humanistic psychology) và tâm lý động lực (psychodynamic) cấu tạo, bổ sung qua lại... Tuy nhiên, nhân cách cũng có cái bệnh của nhân cách: do tác động của gia đình, các bậc cha mẹ thường xuyên cau có, gây gổ, đánh nhau, ly thân, ly dị, nợ nần, tang thương, hoặc do tác động của thiên nhiên, xã hội... Người ta gọi đó là chứng bệnh "tự kỷ" hoặc chứng bệnh "đa nhân cách". Trường hợp này có xảy ra nhưng không nhiều.

Trở lại chuyện tật xấu từ căn tánh trong máu (máu xấu). Ông bà xưa, nói "Thằng đó, Con đó... Có máu xấu" - Máu xấu sinh ra: tóc bạc sớm - máu xấu ăn cắp vặt "ăn cắp quen tay, ngủ ngày quen con mắt" - máu xấu hay gây gổ - máu dê xồm... Có quá nhiều tật xấu trong máu... Nhưng tựu trung có hai loại máu (xấu) trong con người (đàn ông) mà ai cũng ham muốn hưởng thụ cho bằng được một khi có điều kiện... Đó là "Danh Lợi". Đó là "Tình Dục". (Đối với giới nữ thì tôi không biết quý cô, quý bà có máu xấu nào...?). Nhưng tôi biết có một câu: "Lấy lửa thử vàng, lấy vàng thử đàn bà, lấy đàn bà thử đàn ông".

Danh Lợi:

Danh và lợi, theo (phân tâm học Freud). Danh lợi thuộc về ích kỷ (egoism). Con người luôn nghĩ cách chiếm đoạt (tư hữu). Danh và lợi lúc nào cũng đi kèm bên nhau. Đi tìm danh lợi có hai con đường. Con đường thứ nhất: - Đó là con đường chính trực. Bằng tài cán của bản thân mà trở nên "công thành danh toại", một khi đã có quyền thế trong tay, thì lợi tức (tiền bạc) ắt sẽ tới ào ào... Nhưng những lợi tức đó không phải là của tham nhũng, hay đi cướp đất, cướp ruộng, cướp nhà cửa của người khác mà có... Con đường thứ nhì, có ba cách: cách thứ nhất: Người ít học nhưng lại có nhiều tiền, một khi có nhiều tiền thì thích mua danh để khoe mẽ... Cách thứ hai: Người có biết chữ (biết sơ sài) lại không tài cán, nhưng háo danh... Bằng thủ đoạn gian hoạt (nịnh nọt, cúi lòn, hối lộ)... lần hồi cũng có danh... Và tiền bạc bất chính do tham nhũng, vợ vét, nhiều vô kể... Cách thứ ba: Đó là những kẻ ngu dốt, bất nhân... May mắn gặp thời thế mà được cái danh "Thời lai đồ điều thành công dị. Vận khứ anh hùng ẩm hận đa". Loại người này "Thượng đội, hạ đạp" chỉ biết ăn cho đầy bụng... Chính những kẻ vô học này mà nắm vận mệnh quốc gia tất sẽ đưa quốc gia đi tới chỗ nghèo nàn, lệ thuộc ngoại bang để rồi mất chủ quyền, mất nước.

Tại sao phải đi mua danh? Tại sao phải đi mua bằng cấp? Từ xưa tới nay tiến thân bằng con đường chính trực, thiện lương thì phải trải qua quá nhiều gian nan khổ ải, mất rất nhiều thời gian để học hành thi cử vừa tốn tiền của cha mẹ mà chưa chắc đã thành công trọn vẹn. Đi theo con đường chánh trực, thanh liêm lắm lúc còn bị kẻ gian ghèm pha hãm hại tới thân bại danh liệt. Lịch sử đã chứng minh như vậy. (Giả thiết thôi, chứ không phải tất cả).

Tình Dục.

Tình dục là một trong "tứ khoái" của con người, cũng theo (phân tâm học của Freud). Tình dục (libido), bản năng này xâm chiếm, chi phối tất cả suy nghĩ, hành động và cảm xúc và thời gian của con người... Vì vậy mà con người lúc nào cũng ham mê (sắc dục) mục đích là để truyền giống... Thương để ban cho con người món (tình dục) không hạn chế về thời gian, bất cứ lúc nào con người cũng có thể làm chuyện tình dục kể cả ban ngày chứ không cần phải đợi tới ban đêm. Khác với loài động vật là phải đợi tới mùa "động cõn", con cái mới cho con đực giao phối... Tình dục không phân biệt giàu nghèo, miễn là có sức khỏe, khung cảnh thích hợp và điều kiện thuận tiện... Tuy nhiên, đối với kẻ giàu có thừa mứa tiền của; đối với kẻ có quyền hành thì chuyện mua vui bằng tình dục rất dễ dàng "No cơm ấm cật, đậm dật mọi nơi...". Từ đó vua chúa, quan lại, nhà giàu, họ có "tam cung lục viện", họ có năm thê bảy thiếp... Họ thường xuyên tổ chức những đêm vui chơi thác loạn là chuyện bình thường! Người xưa khuyên: "Phú quý bất năng dâm, uy vũ bất năng khuất, bần tiện bất năng di" là vậy đó!

Tình dục hấp dẫn, hấp dẫn tới độ thiên hạ từ cổ tới kim đua nhau lập ra hàng hà những "kỹ viện", nhà chứa để kinh doanh trên thân thể phụ nữ. Và rồi họ dùng phụ nữ xinh đẹp làm "mồi nhử" các đấng mày râu háo hức của lạ... Và, đã có không biết bao nhiêu gia đình tan cửa, nát nhà, con trẻ bơ vơ...! Người xưa ca ngợi giai nhân bằng thơ, có bài: "Giai Nhân Ca" của thi nhân: (Lý Diên Niên):

*“Bắc phương hữu giai nhân,
Tuyệt thế nhi độc lập.
Nhất cố khuynh nhân thành,
Tái cố khuynh nhân quốc.
Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,
Giai nhân nan tái đắc.”*

(Lý Diên Niên)

Từ xa xưa, người Tàu đã biết dùng phụ nữ làm gián điệp, “Mỹ Nhân Kế”. Mỹ nhân kế là một kế trong ba mươi sáu kế của Tôn Tử. Mỹ nhân kế đã làm sụp đổ nhiều quốc gia, nhiều triều đại vua chúa, tướng lãnh... Diễn hình các giai nhân mà danh tánh đã đi ghi vô lịch sử, như: Nàng Bao Tự, Nàng Tây Thi, nàng Điêu Thuyền, nàng Đắc Kỷ... Người Tàu là bậc “Sư Tổ” trong việc dùng “Tiền và Gái” cho các mưu đồ: chính trị, quân sự, thương mại, tình báo... dưới nhiều thức khác nhau, nhằm khống chế đối thủ... Đó là: “sứ thần con tin”; đó là: cuộc hôn nhân chính trị..., nhưng thật chất là - một hình thức “gián điệp”. Chuyện tình Trọng Thủy - Mỵ Châu trong lịch sử Việt Nam là một minh chứng. Ngày nay, thời đại “computer”, càng tinh vi hơn nữa, mọi giao du qua: email, qua phone, qua mạng xã hội rất nhanh chóng, dễ dàng... Thêm vào đó, là từ “hóa chất” các nhà bào chế chiết xuất ra đủ các loại thuốc kích dục, tăng lực... để kéo dài (giai đoạn hưng phấn)... Thuốc kích dục được cho vô trong thức ăn, thức uống, nước hoa, kẹo cao su... Thâm độc hơn là những “camera” nhỏ xíu được gắn kín đáo ở khắp mọi nơi - quay lại cảnh “hành lạc nóng bỏng...”. Điều tồi tệ gì sẽ xảy ra với các cuốn phim đó, dù không nói ra, chắc ai cũng biết...!

Mê danh lợi một cách mù quáng, để rồi tôn sùng: chủ thuyết, đảng phái một cách “ngu trung” thì chẳng khác gì một thứ công cụ tay sai... Mê danh lợi, làm tê liệt hết mọi nhận thức - trái phải, gây ra tội ác mà cứ tưởng rằng đúng. Mê tình dục một cách sa đọa lại càng nguy hiểm hơn, bởi làm bại hoại đạo đức, tư cách, nhân cách, lòng tự trọng và hạnh phúc gia đình... Nhận định chung: Mê danh lợi, mê tình dục thái quá đều có kết quả không hay ho gì lại làm tê liệt tính sáng tạo trên mọi lãnh vực. “Danh Lợi và Tình Dục”, nếu không đi kèm theo đạo đức, trí óc sáng suốt thì đó chỉ là một cái bẫy đầy nguy hiểm...!

Máu sanh tật, đất sanh cỏ, câu nói đó đã được cha tôi truyền lại cho tôi. Tuy đơn giản, nhưng chứa đựng nhiều ý nghĩa mà mãi sau này tôi mới hiểu ra phần nào chứ không dám nói là hiểu hết.

Trang Y Hạ

Nhớ Cha!...

Bài đã lưu trong Blogs Trang Y Hạ và gửi đăng.

Các bạn hữu san sẻ nhớ ghi tên tác giả. Cảm ơn!